СЛОБОДАН РИСТОВИЋ

У доба људи

Некада давно било је људи
Сећам се птица
Јутрос је једна
Ударила у прозорско стакло
Или је то био куршум
Којег је истерао жижак
Испод рога

Изашао сам на улицу
И срео неког покојника
Извео га је пас у шетњу
Онај који предвече
Одлази на гробље
Излози су облепљени сликама
Оног који је појео народ
Запишавале су га мухе

У продавници музичких инструмената
Пчела се ројила у недрима виолине
Крунио се симс
И све са перјем и голубијим изметом
Падао на улицу
Којом се вукла згњечена линија

Свратио сам у парк
Пун ружа и камених ваза
Заспао
Неко ме је поливао водом
Не бој се
Не бој се
Говорио је
Пас ми је лизао руку
На небу је блještало сунце
Оно које сам некада давно
Направио од алуминијумског лавора
И бацио у небо

(Боже стидиш ли се бар за мрву
што си допустио
којештарији од људи
да оволико брука народ) **<**

Рогатица, 10. мај 2020.

Објављено: петак, 15. мај 2020, 19:31